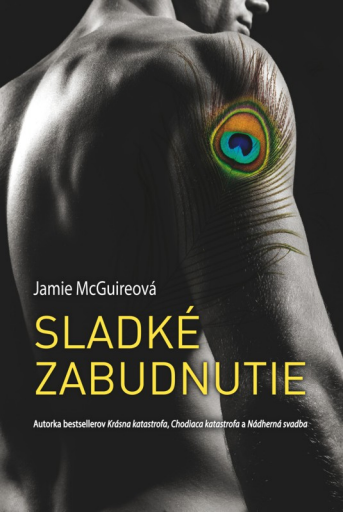

Jamie McGuireová

SLADKÉ ZABUDNUTIE

Autorka bestsellerov *Krásna katastrofa*, *Chodíaca katastrofa* a *Nádherná svadba*

SLADKÉ ZABUDNUTIE

Jamie McGuireová

SLADKÉ ZABUDNUTIE

Original title: Jamie McGuire: BEAUTIFUL OBLIVION
Copyright © 2014 by Jamie McGuire
Cover design © Marjeta Novak/Učila International

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2015
Translation © Katarína Grozaničová, 2015

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Anetta Letková
Zodpovedná redaktorka Anna Kališková

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-8142-477-9

*Venujem Kim Eastonovej a Liis McKinstryovej.
Ďakujem za všetko, čo robíte, a za všetko, čím ste.
Pravdaže, aj Jessica Landersovej.
Si dôvodom na úsmev a šľachetná duša.*

Nezlomím mu srdce, aby som vyliečila to tvoje.

Emily Kinneyová, *Times Square*

Prvá kapitola

Jeho slová ostali visieť v tme medzi našimi hlasmi. Občas som v tom priestore našla útechu, za posledné tri mesiace mi však priniesol len nepokoj. Stalo sa z neho vhodné miesto na úkryt. Nie pre mňa, preňho. Rozboleli ma prsty, tak som ich uvoľnila, a až vtedy som si uvedomila, ako silno som zvierala mobil.

Spolubývajúca Raegan sedela s prekríženými nohami na posteli oproti môjmu otvorenému kufru. Nech som sa už tvárila akokoľvek, donútilo ju to chytiť ma za ruku. „Volal ti Tídžej?“ vyslovila.

Prikývla som.

„Povieš, prosím ťa, niečo?“ dobiedzal Tídžej.

„Čo ti mám povedať? Som zbalená. Vzala som si voľno. Hank už dal moje šichty Jorie.“

„Cítim sa ako kretén. Kiežby som nemusel ísť. Lenže varoval som ťa, že počas projektu ma môžu hocikedy zavolať. Ak potrebuješ pomôcť s nájomným alebo s niečím...“

„Nechcem od teba peniaze,“ pretrela som si oči.

„Myslel som si, že si urobíme pekný víkend. Naozaj som v to dúfal.“

„A ja som si myslela, že ráno nasadnem do lietadla, a ty mi namiesto toho zavolaš, aby som nechodila. Už zase.“

„Viem, že teraz vyzerám ako idiot. Prisahám, povedal som im, že mám niečo dôležité. Lenže keď sa dačo vyskytne, Cami... musím si robiť svoju prácu.“

Zotrela som si z líca slzu, ale nechcela som, aby počul, že plačiem. Zabránila som tomu, aby sa mi triasol hlas. „Prídeš domov na Deň vďakyvzdania?“

Povzdychol si. „Chcem. Len neviem, či budem môcť. Podľa toho, či to tu dotiahneme. Chýbaš mi. Veľmi. Ani mne sa to nepáči.“

„Budeš mať vôbec niekedy viac času?“ bola som zvedavá. Na odpoveď som čakala dlhšie, ako som mala.

„Čo ak poviem, že zrejme nie?“

Zdvihla som obočie. Takú odpoveď som aj čakala, len som si nemyslela, že bude taký... úprimný.

„Prepáč.“ Predstavovala som si, ako strípola. „Práve som zabočil na letisko. Už musím ísť.“

„Dobre. Zavoláme si neskôr.“ Donútila som sa hovoriť normálne. Nechcela som, aby v mojom hlase vycítil smútok. Aby si myslel, že som slaboška či citlivka. Bol silný, sebestačný a bez rečí robil, čo bolo treba. Snažila som sa byť taká istá. Nariekať pre niečo, za čo nemohol, by bolo zbytočné.

Zase si povzdychol. „Viem, že mi neveríš, ale ľúbim ťa.“

„Verím ti,“ odvetila som a myslela som to vážne.

Na displeji som stlačila červené tlačidlo a pustila som mobil na posteľ.

Raegan už bola v režime zisťovania škôd. „Zavolali ho do roboty?“ Prikývla som.

„Možno musíte byť len spontánnejší. Čo keby si sa zjavila z ničoho nič a potom by ho odvolali? Počkala by si tam naňho? Po jeho návrate by ste začali tam, kde ste skončili.“

„Možno.“

Stisla mi ruku. „Alebo je len idiot, ktorý by mal prestať uprednostňovať prácu pred tebou.“

Potriasla som hlavou. „Nadrel sa, aby to miesto dostal.“

„Veď ani nevieš, aké je to miesto.“

„Vravela som ti. Robí vo svojom odbore. Špecializuje sa na štatistické analýzy a rekonfiguráciu údajov, nech to už znamená čokoľvek.“

Podozrievalo sa na mňa zahľadela. „Hej, a vravela si, aby som si to nechala pre seba, čo ma privádza k záveru, že k tebe nie je celkom úprimný.“

Postavila som sa a veci z kufra som vybalila tak, že som ich vysypala na posteľ. Ustielala som si len vtedy, keď som sa balila, takže som videla svetlomodré paplón, na ktorom sa miestami vystierali chobotnice námorníckej modrej farby. Tíďže ich neznášal, no ja som mala pocit, akoby ma v spánku objímali. V izbe som mala samé čudné, náhodne zozbierané veci, ale taká som bola aj ja.

Raegan sa prehrabala v kope oblečenia a vybrala z nej čierne tričko so strategicky odstránenou látkou na pleciach a dekolte. „Obe máme voľno. Mali by sme si vyraziť. Nech pre zmenu nosia poháriky nám.“

Vytrhla som jej tričko z rúk a prezerala som si ho, kým som zvážila jej návrh. „Máš pravdu. Mali by sme ísť. Pôjdeme tvojím autom alebo Šmolkom?“

Raegan pokrčila plecami. „Mám takmer prázdnu nádrž a vý-plata bude až zajtra.“

„Tak vezmeme Šmolka.“

Po zrážke v kúpeľni sme s Raegan naskočili do svetlomodrého upraveného džípu CJ. Nevyzeral najlepšie, kedysi však mal niekto dosť predstavivosti a lásky, aby ho premenil na hybrid džípu a nákladiaka. Rozmaznanec, ktorý vyletel z výšky a vlastnil Šmolka, kým som ho dostala do rúk ja, ho nemal až tak rád. Miestami bolo na natrhnutých čiernych kožených sedačkách vidieť vypchávkový sedadiel, v koberčeku boli diery a flaky od cigariet a stropnú tvrdú časť by už bolo treba vymeniť. Pre zanedbávanie som si však mohla

dovoliť zaplatiť zaň plnú sumu a najlepšie auto bolo pre mňa práve to, ktoré nebolo treba splácať.

Zapla som si bezpečnostný pás a vopchala som kľúč do zapalovania.

„Mám sa pomodliť?“ opýtala sa Raegan.

Otočila som kľúčom, Šmolko nezdravo zavrčal. Motor zakašľal, potom zapriadol. Obe sme zatlieskali. Moji rodičia vychovali z robotníckeho platu v továrni štyri deti. Neprosila som ich, aby mi prispeli na auto, radšej som si v pätnástich našla miesto v tunajšej zmrzlinárni a nasporila som si päťstopäťdesiatsedem dolárov a jedenásť centov. Šmolko síce nebolo auto, o akom som ako malá snívala, ale za päťstopäťdesiat dolárov som si kúpila slobodu, ktorá bola na nezaplatenie.

O dvadsať minút sme už boli na opačnom konci mesta a po štrkovom parkovisku pri bare Red Door sme si vykračovali pomaly, rovnakým krokom, akoby nás natáčali za zvukov úžasnej filmovej hudby.

Pri vchode stál Kody s rukami veľkými ako moja hlava. Sledoval, ako prichádzame. „Preukazy.“

„Trhni si!“ zavrčala Raegan. „Veď tu robíme. Vieš, koľko máme rokov.“

Pokrčil plecami. „Aj tak musím vidieť vaše preukazy.“

Zamračila som sa na Raegan, ona zagúľala očami a zalovila v zadnom vrecku. „Ak ešte nevieš, koľko mám rokov, máme veľký problém.“

„No tak, Raegan. Prestaň sa so mnou naťahovať a ukáž mi svoj poondiaty preukaz.“

„Keď som ti naposledy niečo ukázala, nezavolať si mi tri dni.“

Zmeravel. „Nikdy sa cez to neprenesieš?“

Hodila preukaz do Kodyho a on si ho pľasol o hrud'. Mrkol naň, vrátil jej ho a netrpezlivo sa zahľadel na mňa. Podala som mu vodičský preukaz.

„Neodišla si z mesta?“ spýtal sa a kým mi vrátil tenkú plastovú kartičku, letmo sa na ňu pozrel.

„Dlhý príbeh,“ odvetila som, keď som si pchala vodičský preukaz späť do zadného vrecka. Mala som na sebe také tesné rifle, až som sa divila, že sa do nich vošlo niečo okrem zadku.

Kody otvoril obrovské červené dvere, Raegan sa sladko usmiala. „Vďaka, zlato.“

„Lúbim ťa. Buď dobrá.“

„Vždy som dobrá,“ povedala a zažmurkala naňho.

„Stretneme sa, keď tu skončím?“

„Jasné.“ Potlačila ma cez dvere.

„Ste neskutočne čudný pár,“ povedala som cez dunenie basov. V hrudi mi bzučalo a bola som si celkom istá, že pri každom údere sa mi zatriasli kosti.

„Sme,“ zopakovala Raegan.

Parket bol plný upotených opitých vysokoškolákov. Zimný semester bol v plnom prúde. Raegan vykročila k baru a postavila sa na koniec pultu. Jorie na ňu zažmurkala.

„Mám ti vypratať zopár stoličiek?“ opýtala sa.

Raegan potriasla hlavou. „Ponúkaš mi ich len preto, že chceš moje prepitné zo včera.“

Jorie sa zasmiala. Na pleciah jej padali voľne rozpustené vlny dlhých platinových vlasov s niekoľkými čiernymi pramienkami. Mala na sebe čierne minišaty a kanady a kým sme sa rozprávali, stláčala tlačidlá na pokladnici, lebo práve komusi vystavovala účet. Všetky sme sa naučili robiť viacero vecí naraz a zvráť sa, akoby sme zakaždým mali dostať stodolárové prepitné. Ak ste boli za barom dosť rýchli, dostali ste šancu robiť za východným barom, kde vám prepitné za víkend zaplatilo účty za mesiac.

V bare Red Door robím už rok a vypracovala som sa už po troch mesiacoch. Raegan pracuje so mnou a vďaka nám je tento stroj namazaný ako striptérka v plastovom bazéne plnom detského

oleja. Jorie a ďalšia čašníčka Blia robili za južným barom pri vcho-
de. V podstate išlo o stánok, takže boli celé bez seba, keď sme ja či
Raegan odišli z mesta.

„Čo pijete?“ spýtala sa Jorie.

Raegan sa pozrela na mňa, potom znova na Jorie. „Whisky
s cukrom a citrónom.“

Urobila som grimasu. „Pre mňa čistú whisky, prosím.“

Keď nám Jorie podala poháriky, našli sme si prázdny stôl a sad-
li sme si, ohromené tým, aké máme šťastie. Cez víkendy to tu bolo
vždy nabité, najst' prázdny stôl o pol jedenástej preto nebolo vôbec
bežné. V ruke som držala novú škatuľku cigariet. Chytila som ju
za spodok, aby som ju mohla otvoriť, potom som odtrhla plastový
obal a prevrátila vrch. Red bol taký zadymený, že som mala pocit,
akoby som fajčila celú škatuľku naraz, už len preto, lebo som tam
sedela. Bolo príjemné iba sedieť za stolom a oddychovať. Pri práci
som si zväčša stihla raz potiahnúť a zvyšok dohorel nedofajčený.

Raegan sledovala, ako si zapalujem. „Aj ja chcem.“

„Nie, nechceš.“

„Chcem!“

„Už dva mesiace nefajčíš, Raegan. Zajtra mi budeš vyčítať, že
som ti pokazila šnúru.“

Ukázala na miestnosť. „Veď fajčím! Práve teraz!“

Prižmúrila som oči. Raegan bola exotická kráska s dlhými gaš-
tanovohnedými vlasmi, bronzovou pokožkou a medovohnedými
očami. Perfektný noštek nebol ani priveľmi okrúhly, ani priveľmi
špicatý, pokožka vyzerala ako z reklamy na pleťový krém. Spoznali
sme sa na základnej, kde ma ihneď pritiahla jej krutá pravdovrav-
nosť. Vzbudzovala neskutočný strach, dokonca aj v Kodym, ktorý
mal takmer dva metre a bol od nej o hlavu vyšší. Na toho, koho
mala rada, bola veľmi milá, na ostatných pôsobila odpudzujúco.

Ja som bola pravým opakom exotickosti. Strapaté hnedé mikádo
s hustou ofinou nebolo ťažké udržiavať, okrem toho sa málokto-

rému chlapovi zdalo sexi. A nie každému chlapovi som sa zdala sexi ja. Bola som iba najlepšou kamarátkou vášho brata. Vyrastala som s tromi bratmi a s bratrancom Colinom a nebyť nepatrných, ale predsa ženských kriviek, ktoré ma v štrnástich rokoch vyhnali z chlapčenskej klubovne, nepochybne by sa zo mňa stalo chlapča.

„Nebud' taká,“ povedala som jej. „Keď chceš, kúp si vlastné.“

Prekrížila si ruky a našpúlila pritom pery. „Preto som prestala. Sú brutálne drahé.“

Hľadela som na horiaci papierik a tabak medzi prstami. „To si čoraz viac uvedomuje aj môj skrachovaný zadok.“

Pieseň, na ktorú chcel tancovať každý, vystriedala pieseň, na ktorú nechcel tancovať nikto, a tak sa desiatky ľudí drali preč z parketu. K nášmu stolu zamierili dve baby a vymenili si pohľady.

„To je náš stôl,“ povedala blondína.

Raegan ich ledva brala na vedomie.

„Prepáč, krava, hovorí s tebou,“ povedala bruneta, keď si kládla na stôl pivo.

„Raegan,“ varovala som ju.

Raegan sa na mňa bezvýrazne pozrela, potom obrátila zrak na dievča s rovnakým výrazom tváre. „*Bol* to váš stôl. Teraz tu sedíme my.“

„Boli sme tu prvé,“ zaprskala blondína.

„Už nie ste,“ podotkla Raegan. Zdvihla neželanú fľašu piva a hodila ju na zem. Nápoj sa rozlial po tmavom, pevne zošitom koberci. „Prines!“

Bruneta sledovala, ako sa jej pivo prekotúľalo po podlahe, potom vykročila k Raegan, no jej priateľ ju schmatol za ruky. Raegan sa bez záujmu usmiala a zapozerala sa na tanečný parket. Bruneta konečne dovolila, aby ju priateľ odprevadil k baru.

Potiahla som si z cigarety. „Myslela som si, že sme sa prišli zabaviť.“

„Nebola to zábava?“

Potriasla som hlavou a potlačila úsmev. Raegan bola skvelá kamarátka, ale do cesty by som sa jej nechcela pripliešť. V dome plnom chlapcov som sa počas dospievania bila toľko, že mi to vystačí do konca života. Nezaobchádzali so mnou v rukavičkách. Keby som sa nebránila, pritvrdili by, aby som im to vrátila. Vždy som to urobila.

Raegan výhovorku nemala. Bola skrátka podlá mrcha. „Pozri! Je tu Megan,“ povedala s prstom namiereným na modrookú krásku s havraními vlasmi. Potriasla som hlavou. Bola s Travisom Maddoxom, ktorý ju v podstate obrábal všetkým na očiach priamo na parkete.

„Typickí Maddoxovci,“ skonštatovala Raegan.

„Presne tak,“ odpila som si whisky. „Nebol to dobrý nápad. Necítim sa dnes práve spoločensky.“

„Prestaň!“

Raegan do seba hodila panáka a postavila sa. „Tie ufňukané babizne stále zízajú na náš stôl. Prinesiem ďalšiu rundu. Noc sa rozbieha pomaly.“

Vzala naše poháriky a poprosila ma, aby som postrážila stôl, kým sa nevráti od baru.

Keď som sa otočila, dievčatá pozerali na mňa a zjavne dúfali, že im ho prenechám. Nemienila som sa postaviť. Ak by si zaň sadli, Raegan by získala stôl späť a akurát by sme si narobili problémy.

Keď som sa otočila, na Raeganinej stoličke sedel chlapec. Najskôr som si pomyslela, že sa sem nejako prepracoval Travis, potom som si uvedomila, že sa mýlim, a usmiala som sa. Nakláňal sa ku mne Trenton Maddox. Potetované ruky mal prekrížené, lakte opreté o stôl. Pretrel si krátke strnisko, prstami si prešiel po hrnatej sánke. Pod tričkom sa mu napínali svaly. Na tvári mal toľko strniska ako na hlave, okrem miesta pri ľavom spánku, kde mal jazvičku.

„Zdáš sa mi povedomá.“

Zdvihla som obočie. „Vážne? Prišiel si až sem, prisadol si si a na nič lepšie si sa nezmohol?“

Okato si ma prezrel od hlavy po päty. „Pokiaľ dobre vidím, nie si potetovaná. Tipujem, že sme sa nestretli v štúdiu.“

„V štúdiu?“

„V tetovacom štúdiu, v ktorom pracujem.“

„Takže ty teraz tetuješ?“

Usmial sa a uprostred ľavého líca sa mu objavila hlboká jamka. „Vedel som, že sme sa už stretli.“

„Nestretli.“ Otočila som sa a pozrela som sa na ženy na parkete. Smiali sa a sledovali, ako si to Travis rozdáva s Megan. Len čo sa však pieseň skončila, nechal ju tak a zamieril priamo k blondíne, ktorá si nárokovala náš stôl. Napriek tomu, že pred dvomi sekundami videla, ako oblápa spotenú Megan, vyškierala sa ako šibnutá, lebo dúfala, že je na rade.

Trenton sa zasmial. „To je môj mladší brat.“

„K tomu by som sa nepriznávala,“ povedala som mu a pokrútila som hlavou.

„Nechodili sme spolu do školy?“ opýtal sa.

„Nespomínam si.“

„Pamätáš si, či si niekedy medzi škôlkou a koncom strednej chodila na Eakinsovu?“

„Chodila.“

Keď sa zaškeril, jamôčka na ľavom líci sa mu prehĺbila. „Potom sa poznáme.“

„Nie nevyhnutne.“

Trenton sa znova zasmial. „Chceš niečo na pitie?“

„Už sa mi nesie.“

„Chceš tancovať?“

„Nie.“

Prešla okolo nás skupinka dievčat a Trenton sa zahľadel na jednu z nich. „Nie je to Shannon z náuky o vedení domácnos-

ti? Dopekla!“ povedal a zvrtol sa na druhý okraj stoličky, aby ho nezbadala.

„Je. Mali by ste si zaspomínať.“

Potriasol hlavou. „Zaspomínali sme si na strednej.“

„Viem. Určite ťa stále neznáša.“

Trenton pokrútil hlavou, usmial sa a prv než vypil ďalší dúšok, povedal: „Vždy si to pamätajú.“

„Je to malé mesto. Nemal si spáliť všetky mosty.“

Vystrúhal kyslú tvár a svoj povestný šarm priviedol na novú úroveň. „Niektoré som ešte nespálil. Zatiaľ.“

Zagúľala som očami a on sa zachichotal.

Raegan sa vrátila. Dlhými prstami objímala štyri poháre na whisky a dva štamperlíky. „Moja whisky s cukrom, tvoja whisky bez ľadu a likérik pre každú.“

„Čo dnes máš s tým sladkým, Ray?“ spýtala som sa a zmražila som nos.

Trenton vzal jeden zo štamperlíkov, priložil si ho k perám a zaklonil hlavu. Tresol ním o stôl a žmurkol na mňa. „Žiadne strachy, zlato. Postarám sa o to.“ Vstal a odišiel.

Ani som si neuvedomila, že mám otvorené ústa, kým sa môj pohľad nestretol s Raeganiným a nezatvorila som ich.

„Naozaj ti práve vypil pohárik? Nesnívalo sa mi to?“

„Kto urobí niečo také?“ spýtala som sa a obzrela som sa za ním. Už zmizol v dave.

„Maddox.“

Otočila som do seba dvojité whisky a potiahla som si z cigarety. Každý vedel, že Trenton Maddox nie je neviniatko, čo však ženám nebránilo, aby sa ho snažili skrotiť.

Kedže som ho mala na očiach od základnej, sľúbila som si, že sa nestanem zárezom na záhlaví jeho postele, teda, ak zlé jazyky neklamú a robí si zárezy, ale to som sa rozhodne nechystala zisťovať.

„Necháš, aby sa mu to prepieklo?“ opýtala sa Raegan.

Rozčúlená som vyfúkla dym kútikom úst. Nebola som v stave zabávať sa, riešiť nechutné flirtovanie alebo sa sťažovať, že Trenton Maddox práve do seba hodil štamperlík cukru, ktorý som nechcela. Predtým ako som dokázala kamarátke odpovedať, musela som v sebe zadržať whisky, ktorú som práve vypila.

„Len to nie!“

„Čo je?“ Raegan sa obrátila na stoličke. Hneď sa strhla a vystrela.

K nášmu stolu kráčali moji traja bratia a bratranec Colin.

Colin, najstarší a jediný z nich s pravým preukazom, prehovoril prvý. „Čo, dopekla, Camille? Myslel som si, že nie si v meste.“

„Zmena plánov,“ vyštekla som.

Po ňom sa ozval Chase. Presne ako som čakala. Bol najstarší z bratov a rád sa tváril, že je aj starší ako ja. „Otec nebude nadšený, že si zmeškala rodinný obed, ak si bola v meste.“

„Nebude sklamaný, ak sa o tom nedozvie,“ povedala som a prižmúрила som oči.

Cúvol. „Prečo si taká vytočená? Máš krámy?“

„To myslíš vážne?“ odsekla mu Raegan so zvesenými kútikmi úst a zdvihnutým obočím. „Sme medzi ľuďmi. Dospej už!“

„Takže to zrušil?“ opýtal sa Clark. Na rozdiel od ostatných vyzeral, že si úprimne robí starosti. Skôr ako som mu odpovedala, prehovoril aj najmladší. „Počkať, ten mizerný hajzel to zrušil?“ spýtal sa Coby. Medzi bratmi bol len jedenástmesačný vekový rozdiel, Coby mal osemnásť. Kolegovia vedeli, že bratia majú falošné preukazy a domnievali sa, že mi robia láskavosť, keď odvracajú zrak, no väčšinou som si želala, aby to nerobili. Hlavne Coby sa stále správal ako dvanásťročné decko, lebo nevedel, čo si má počať s testosterómom. Skláňal sa za ostatnými, zatiaľ čo oni ho brzдили pred bitkou, ktorá neexistovala.

„Čo to stváraš, Coby?“ opýtala som sa ho. „Veď tu nie je!“

„Máš čertovskú pravdu,“ odvetil. Uvoľnil sa a potočil hlavou. „Zrušiť moju veľkú sestru. Rozbijem mu jeho sprostý ksicht!“ Pri

predstave, ako sa Coby a Tídžej mlátia, sa mi rozbúšilo srdce. Keď bol Tídžej mladší, išiel z neho strach, lenže v dospelosti vyzeral priam vražedne. Neboli s ním žarty a Coby to vedel.

Z hrdla sa mi vydral znechutený zvuk. Zagúľala som očami. „Len... si nájdite iný stôl.“

Všetci štyria si pritiahli stoličky ku mne a k Raegan. Colin mal svetlohnedé vlasy, ale bratia boli ryšaví. Colin a Chase mali modré oči, Clark a Coby zelené. Niektorí ryšavci nevyzerajú vôbec vážne, lenže moji bratia boli vysokí, vyšportovaní a priateľskí. Iba Clark mal pehy, ale aj tie na ňom vyzerali dobre. Ja som bola vyvrheľ, jediné dieťa so sivohnedými vlasmi a s veľkými okrúhlymi svetlo-modrými očami. Bratia sa ma viac ráz snažili presvedčiť, že som adoptovaná. Keby som nebola ženskou verziou svojho otca, možno by som im aj uverila.

Čelo som si oprela o stôl a zastonala som: „Neverila som, že dnešný večer môže byť ešte horší.“

„Ale choď, Camille. Veď nás máš rada,“ povedal Clark, keď do mňa štychol plecóm. Nič som neodvetila, preto sa naklonil ku mne a pošepol mi do ucha: „Určite ti nič nie je?“

Hlavu som držala dole, ale prikývla som. Clark ma pobúchal po chrbte, potom sa pri stole rozhostilo ticho.

Zdvihla som hlavu. Všetci hľadeli za mňa, tak som sa otočila. Stál tam Trenton Maddox, v rukách mal dva štamperlíky a pohár niečoho, čo vôbec nevyzeralo sladko.

„Akosi rýchlo sa tu rozbehol zúr,“ povedal Trenton s prekvapeným, no očarujúcim úsmevom.

Chase na Trentona prižmúril oči. „To je on?“ opýtal sa a hlavou pritom kýval hore a dole.

„Kto?“ opýtal sa Trenton.

Cobymu začalo mykať kolenom, nahol sa na stoličke. „To je ten svinár. Zrušil ju a teraz sa tu len tak zjaví.“

„Počkaj! Coby, nie,“ povedala som so zdvihnutými rukami.

Coby sa postavil. „Ťaháš našu sestru za nos?“

„Sestru?“ opýtal sa Trenton. Zrak mu preskakoval zo mňa na prchkých ryšavcov okolo.

„Bože,“ hlesla som a zatvorila som oči. „Colin, povedz Coby-mu, aby prestal! To nie je on.“

„Kto nie som?“ spýtal sa Trenton. „Máme tu problém?“

Travis sa objavil po bratovom boku. Tváril sa rovnako pobavené ako Trenton. Obom sa vytvorili rovnaké jamky na ľavých lícach. Mohli byť ďalším párom dvojčiat svojej mamy. Líšili sa len nepatrne vrátane toho, že Travis bol o niekoľko centimetrov vyšší ako Trenton.

Travis si prekrížil ruky cez prsia, čím sa mu vyduli už aj tak obrovské bicepsy. Jediné, čo mi bránilo vyskočiť zo stoličky, bola skutočnosť, že ich mal uvoľnené. Nešiel sa biť. Zatiaľ.

„Dobrá večer,“ povedal Travis.

Maddoxovci mali nos na problémy. Aspoň to tak vyzeralo, keďže každú bitku buď začali, alebo skončili. Zväčša oboje.

„Coby, sadni si,“ prikázala som mu cez zuby.

„Nie, nesadnem si. Tento kretén urazil moju sestru, a preto si ani náhodou nesadnem.“

Raegan sa nahla k Chasovi. „To sú Trent a Travis Maddoxovci.“

„Maddoxovci?“ opýtal sa Clark.

„Hej. Stále máš čo povedať?“ opýtal sa Travis.

Coby pomaly pokrútil hlavou a usmial sa. „Môžem rozprávať aj celú noc, ty sukin syn.“

Postavila som sa. „Coby! Sadni si!“ prikázala som s prstom namiereným na stoličku. Poslúchol ma a sadol si. „Povedala som, že to nie je on, a myslela som to vážne. Všetci sa už, doriti, upokojte! Mala som zlý deň, prišla som si vypiť, oddýchnuť si a mať sa bohovsky dobre. Ak s tým máte problém, vypadnite od môjho stola!“ Zavrela som oči a poslednú časť vety som zakričala ako zmyslov zbavená. Ľudia okolo na nás uprene zazerali.

Zhlboka som dýchala. Pozrela som sa na Trentona, ktorý mi podal pohárik.

Zdvihol kútik úst. „Myslím si, že ostanem.“